

Arrest

nr. 55 289 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. STROOBANTS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 januari 2009 ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.2. Op 15 mei 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 16 september 2010 wordt de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op humanitaire redenen voor regularisatie. Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.7 van de instructie komt betrokkene niet in aanmerking. Hij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind, geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenote met een verschillende nationaliteit en hij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen. Betrokkene toont ook op geen enkele andere wijze dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Als dat zo zou zijn dient hij dit te specificeren en daar bewijzen van voor te leggen.

Betrokkene beroept zich eveneens op duurzame sociale bindingen voor een regularisatie. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sedert 2006 in België verblijft, betrokkene zich op een sublieme wijze op allerlei vlakken in België geïntegreerd zou hebben en hierdoor duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, zich kost noch moeite gespaard zou hebben om de Franse taal eigen te maken en hiervoor een attest van inschrijving bij de organisatie Baobab dd. 27.03.2009 voorlegt, betrokkene over een actieve en passieve kennis van het Frans en Duits zou beschikken, betrokkene verschillende getuigenverklaringen voorlegt, onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen en hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, verzoeker over een grote dosis energie en sociaal-meelevendheid zou beschikken, verzoeker zich op sociaal vlak op intensieve wijze onder de Belgische bevolking zou mengen en hierdoor een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, verzoeker niet zou overkomen als een profiteur bij de Belgische bevolking maar wel als een integere en werkwillige mens, verzoeker geen gebrek aan inzet en enthousiasme zou hebben om te werken met als bewijs een werkbelofte, verzoeker op zeer intense wijze zou overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een getuigenverklaring van het ‘Maison Duysens S.A.’ toe die stelt dat betrokkene sinds 2 jaar als saisonnier in het bedrijf gewerkt heeft. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Tot slot wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene voor al die tijd dat hij al in ons land verblijft nooit in aanraking is gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een 1e keer een asielaanvraag in op 09.06.2005. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.02.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene diende een 2e asielaanvraag in op 03.07.2006 die werd afgesloten op 18.07.2007 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de Vaste Beroepscommissie.

Tot slot diende betrokkene nog een 3e asielaanvraag in op 23.10.2007 die werd afgesloten op 18.04.2008 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door het Commissariaat – Generaal.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – respectievelijk 8 maanden, 3 weken en 1 jaar, 2 weken en 6 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd. (...)

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift opwerpt: *“Overeenkomstig artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 schorst het indienen van dit beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel.”* dient de Raad op te merken dat deze stelling juridische grondslag mist aangezien artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet niet stelt dat beroepen die gericht worden tegen beslissingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond verklaren, een schorsende werking hebben. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van *“de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet kan geregulariseerd worden.

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoeker al meer dan vier jaar in ons land verblijft.

Dat door zijn intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100 % in te zetten, zijn vrienden en kennissen hem dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België dan ook als inhumain vinden.

Dat het dan ook niet opgaat om aan verzoeker, omtrent diens regularisatieaanvraag een weigeringsbeslissing toe te kennen...

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoeker geweigerd wordt.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

*feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

3.2. In zijn repliekmemorie handhaaft verzoeker zijn middel en betoogt hij als volgt:

“De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet kan geregulariseerd worden.

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoeker al bijna 4,5 jaar in België verblijft.

Dat door zijn intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100 % in te zetten, zijn vrienden en kennissen hem dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumaan beschouwen.

Dat het dan ook niet opgaat om aan verzoeker, omtrent diens regularisatieaanvraag een weigeringsbeslissing toe te kennen...

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de verwerende partij stelt dat het verzoek overeenkomstig art. 9bis van verzoeker geweigerd wordt.

Voor het overige verwijst verzoeker naar het verzoekschrift.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.5. Voor zover uit het betoog van verzoeker dient begrepen te worden dat hij niet akkoord gaat met de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht, zoals de verwerende partij het blijkens haar nota ook begrepen heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris en de overtuiging toegedaan is dat hij wel degelijk voor regularisatie in aanmerking komt, maar hiermee en met zijn afsluitend theoretisch betoog toont hij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde gegevens geen rekening heeft gehouden, de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld of op een kennelijke onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

3.8. Waar verzoeker aanvoert dat men hem “*direct en persoonlijk om inlichtingen*” diende te vragen en dat hij in de gelegenheid had moeten gesteld worden “*stukken over te leggen*”, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten,

zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; Zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoeker toont ook niet aan welke inlichtingen of stukken hij bij zijn horen door de gemachtigde van de staatssecretaris zou verstrekt hebben die aanleiding zouden kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA